

Передплата

«РУСЛАНА» вносять:
в Австрії:

на пів рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
за місяць . . . 170 кор.

За границю:

пів рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Пощовоке число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Виреш ми очі і душу ми виреш; а не возьмеш мплости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділі і руских свят о 5^{1/2} год. пополудни.

Редакция, администрация і експедиция «Руслана» під ч. 1. пл. Дембровського (Хорунщини). Експедиция місцевя в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає слідше на попереднє застереженя. — Рекламациі неопечатаніє вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Надсїланім» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 сот. від стрічки.

Мадяри проти гр. Голуховського.

(X) Мадярська бута, скріплена успіхами угорської коаліції в останних часах, не знає вже границь у своїх розгонах. Внесеною в угорскім соймі самостійною тарифою цловою розірвано в дійсности торгово-цловоу спільність монархії і положено підвалини до економічної самостійности і окремішности Угорщини, за крою слїдує і політична самостійність. Перевага независимців в угорській делегації виявила ся і при виборі президії проти волі теперішнього угорського правительства, щоби і на зверх зазначити силу независимців. Та й в поглядах на саме значїне делегації посувають ся независимці так далеко, що не признають їй иншого значїня, як якій небудь иншій комісії угорського сойму і вважають престольну річ в делегації зовсім злишньою. Так отже одну підвалину за другою виймають независимці зпід будівлі спільної монархії, щоби поставити на зовсім самостійних підвалинах мадярский гльоб!

В таких змаганях очевидно приходять черга і на так зване спільне міністерство, яке не сьміє навіть супроти угорського права державного, пояснюваного після розумїня независимців, назвати ся в делегаціях спільним правительством, щоби не викликати великої бучі.

При таких обставинах становище мі-

ністра заграничних справ, гр. Голуховського, котрий є заразом міністром цісарского двору, є зовсім незавидне. Після розірваня спільної області цлової і спільної тарифи цлової та поваленя міністерства Гогенльогє звернули ся бутні Мадяри проти спільного міністра заграничних справ. Ёго політика загранична, про яку здав він обємистий звіт в делегації, може вказати на певні дійсні успіхи. Становище тридержавного союзя вияснило ся після недавньої непевности і скріпило ся наслідком зїзду обох цісарів в Шенбруні і виміни телеграмів з королем італійским, а скріпленє тридержавного союзя відбило ся прихильним гономом і по инших державах европейского мира, що був в останних часах поважно загрожений. Приязні взаємини з Росією позоволили приступити до уладженя відносин на Балканьскім півострові, котрі до недавна також були грозою для европейского мира. З того отже становища угорска делегація не може зробити гр. Голуховському ніякого докору що до поправности і успіхів ёго заграничної політики.

Одначе мадярські независимці вичують инші відносини проти міністра заграничних справ, а іменно посуджують ёго о впливи на внутрішню політику угорску. Іменно приписують они гр. Голуховському, начеб то він довів до відомого вислїду памятного п'ятихвильового послуханя мадярских провідників коаліції у монарха дня 23. вересня м. р., ударемненє мадярської коменди у війську, заострене спору з Короною, утрудненє

примиреня з монархом і пособлюванє міністерству Феєрварого. Независимці вважають гр. Голуховського завзятим ворогом угорської конституції а прихильником Йосифиньского централїзму і длятого поставили покористувати ся нагодою делегаційної сесії (хоч ся не має ніякого діла з внутрішньою політикою), щоби розпочати боротьбу проти міністра заграничних справ. Вже докори звернені проти него, що не оповіщує документів про заграничну політику в т. зв. Червоній книзі, як се робив гр. Андраші, заповідали почин такої боротьби. Відтак вибір окремої комісії для розслїду, чи делегація на основі угорського права може собі присвоєвати ширші права, як звичайна комісія угорського сойму. Міністер-президент др. Векерле здержує вправді сї розгони мадярских независимців, одначе їх загонистість буде проявляти ся при кожній нагоді щораз більше, а в понедїлок не буде мати гр. Голуховский в угорській делегації милого становища.

3 американьської України.

Читаємо в „Свободі“:

Перед зближаючою си Конвенцією „Р. Н. Союзя“ сиплять „наші скорі ради“ всілякі пропозиції, тай ще з певними надїями. Однак між всіми (добрими або менше добрими) визначаєть ся одна здорова думка п. Я. Брода, (Свобода ч. 21.) заслугуюча дійсно на увагу пп. делегатів. П. Я. Брода жалує ся зовсім слүшно на недолю робітника,

Блед Гарт.

Скарб в лісі.

перевів М. Боднар.

(Дальше).

„Алеж послушайте“, закликав в непевности, я хотїв вам дати до пізнаня, що одержите на певно коритце. Коли не хочете взяти грошій, то возьміть мій перстень яко заклад, — доки не верну. Отсей, во“ — з тими словами стягнув перстень з малого пальця, що велїв собі зробити з першої найденної золотої проби.

Поволи обернув ся великий капелюх і дивив ся на перстень; обсмалена рука взяла його й вложила на лівий вказуючий палець, підчас коли права рука тиснула ще судорожно коритце до грудий. Руки — обсмалені сонцем, не дуже чи-

сті, а при тїм такі малі наче дївочі. Перстень був за великий для вказуючого пальця. Флемінг подивив ся під капелюх, насунений на одну сторону, тай побачив лише ясно сиве око, на котрим скленилась струнка, чорна брова.

„Отже“, спитав він, „чи досить?“

Ви певно прийдете й заберете його, сказала дївчина таким жалісним безнадійним тоном, що молодий чоловік мимовільно засьміяв ся голосно.

„Не можу вам ёго дати, бо він для мене дуже важний“.

Она подала ёму коритце: „Ту розчиняємо на хлїб“.

Що посудини уживано до всіляких кухонних орудок, пізнати було легко; єї одна сторона була зломана, дно залатане, але ще єї уживано. „Красенько дякую, сказав Флемінг, треба спїшитись“ — і відвернув ся до відходу. Переходячи коло гавкаючого пса, почув слова дїв-

чини: „А пішов ти, Тигре“, заким дївчина вернула до кухні, побачив, що держала перстень в руці й приглядалась ёму.

Прийшовши до ліса, сейчас взяв ся до роботи, накопав острим відломком скали досить пухкої землі і наповнив нею коритце. Відтак понїс ёго до жерела, занурив в водойму й почав полокати землю на всі сторони, як се роблять досьвідчені гірники золота. З червоної землі текла брудна вода через поверх посудини й червонила кристально-ясну воду на червоно, доки не відплила вся земля. Потім усунув менші камінчики переглянувши їх старанно; при поновнім полуканю майже порожного коритця побачив чорний пісок, що вкривав дно. Наконєць сполюкав і його.

(Дальше буде).

тай на брак рускої інтелігенції, себто заступників того поневоленого робітника. Інтелігенції нам треба, если хочемо поступити наперед, інтелігенції, сли хочемо мати надію на ліпшу будучність.

А звідкиж взяти? питаю.

На се радить п. А. досить влучно, щоби злучити Союз з „Соединенієм“, поставити велику — велику школу (п. Б. хотів може сказати: бурсу!) і там виучувати спосібних дітей на докторів і т. д. Я годжу ся з п. Б. а навіть скоротив бим ему трохи се виучуване спосібних дітей, думаючи що така бурса (чи там велика школа) моглаб випровадити наших хлопців вже по 3—4 літах на арену народної борби.

Звісно бо, що послідними часами доставила нам Галичина досить поважне число гімназіястів та академиків. Я сам пізнав девять, з котрих оден з найнижшої класи, був, 6-ої кл. А всі ті молоді, до праці спосібні люди приїхавши до Америки розбили ся по амер. ресторанах та сальонах, починають мало — помалу зводити ся, тратять енергію і духові сили та перестають вже думати про сі ідеали, які вигнали їх за океан. Приїхавши в Америку нашли ся в невідраднім материяльнім положеню, учули ся опущеними серед своїх, а дехто вже і не вірить в поліпшенє своєї кар'єри, хотий се як-так можливе при великій праці і борбі. Деякі тямлючи ще на денізу „...аби лекше“ чіпили ся першої ліпшої дошки, поминаючи покликанє і здібности, инші більше сьвіжі емігранти миють по ресторанах тарелі і мити їх муть так довго, доки не навчать ся англ. языка, що може потягнути і літа. А роки йдуть і не вертають, а запал до науки остигає. Літа еще молоді і ті здібні, горячі сили можуть при инших обставинах принести троха більше користи народови, звертаючи свої талани за покликанєм.

Тому не зле було би чч. панове делєгати, рускі „Конгресмени“, піднести в Скрентон дня 25. червня с. р. сю квестію:

1. Злучивши ся, чи не злучивши ся (після п. Б.) з „Соединенієм“, піддержати за всяку ціну рід бурси, де могли би містити ся всі наші студенти, котрі чи то по окінченю, чи ні, приїздять з Галичини.

2. В такій бурсі держати учителя до англійської мови і по пів році англійської мови записувати їх по здібностям до амер. університетів.

3. Удержувати їх будемо вчасти з Союзу, вчасти зі спеціальних складок, а вкінці самі питомці можуть дещо прибирати, даючи концерти, амат. представлєня і т. д.

Вже хтось казав, що гріш кинений на вихованє молодіжки ніколи не змарнує ся і ту згрупує ся молодіж сьвідома ціли, котра взаїмно, як думаю, зложить свої сили і здібности на народнім жертвеннику.

Грецько-румунський спір.

Спір межі Румунією а Грецією дійшов до крайности і проби посередництва, о яких згадував гр. Голухов-

ський в своїм посліднім поясненю заграничної політики, не довели до усунєня спірних точок. Обі держави зірвали дипломатичні зносини з собою і відкликали урядово своїх консулів.

Спорячим сторонам розходить ся о замешкале в Македонії нечисленне, ледве стотисячне племя т. зв. Куцеволохів, до котрих признають ся як Греки як і Румуни. Грецька дипломатія каже, що на 100.000 Куцеволохів ледве кілька тисячів можна зачислити до Румунів, а румунське правительство представляє то населенє яко коренних Румунів. Завдяки зручности румунської політики удало ся минушого року видобути від султана іраде, котрим публично признає ся ествованє румунського населєня в Македонії. З того часу почали Румуни працювати над відокремленєм народним своїх прибраних земляків. Першим кроком на тій дорозі було жаданє Волохів від грецького патріархату в Константинополи заведеня румунського богослужєня замість грецького. Грецький патріархат не хоче згодити ся на ту зміну, а атенська дипломатія цілою силою опирає ся здійсненю того румунського жаданя. За почином румунського правительства утворено в Македонії 9 румунських шкіл середних, а 34 народних. Почато також на взір Болгар, бороти ся о цілком окрему церковну управу, підлягаючу окремому єпископови, а виняту зпід власти грецького патріарха в Константинополи.

Турецьке правительство зі своєї сторони стануло за Румунами а против Греків. Тоді то почали Греки виступати в Македонії против тамошних Волохів. Рабованє шкіл, церков, уводженє богатих Волохів стало ся попри переслідуванє болгарського населєня головною задачію підпираних більше або менше скрито зі сторони атенського кабінету грецько-македонських розбійничих ватаг. У відповіді на те прийшло в Румунії до масових віч, на котрих устроювано бурливі маніфестации против Греції, Грекам замешкалим в Румунії почато робити всілякі пакости і утрудненя — словом почала ся з одної і з другої сторони пора репресалій, котрої остаточним наслідком було онодішне зірванє дипломатичних відносин. Успокоюючою може бути впрочім в тім цілім спорі та обставина, що географічні відносини виключають вибух війни, бо обі ті держави нігде не сусідують з собою і ціла справа обмежить ся лише до економічно-дипломатичної борби.

Вісті з Росії.

Дума в дальшій ході вела дебат у над аграрною квестією. Порядок сидженя змінено в думі в сей спосіб, що на крайній лівіці сидить »група праці«, побіч »кадети«, дальше »сторонництво автономістів«, в центрі засіли безпартійні послі і національні групи, дальше Поляки а на самій правиці »умірковані послі«. Вчєра дума розпочала наради над підписаням 151 послами проєктом закона про рівноправність горожан. Коло 5. год. перервано засіданє і приступлено до пола-

годженя інтерпеляцій, між якими було кілька наглих. Засіданє скінчило ся о 8. год., слідуюче нині. Кадети зібрали ся вчєра в своїм клубі на нараду і обговорювали неможливість відрочєня думи, яка повинна радити ціле літо. Ся конечність виходить з загальної сутиації в державі, яка є дуже небезпечною.

Вже перші заповіді революційних розрухів розпочали ся, як звичайно в Росії, від жидівських погромів. Після страшних побоїв і грабежи в Білімстоці пішли антижидівські заворушеня в Заблудові, Осківци, Гонилозі і и. а також в Варшаві намагано ся викликати їх підчас процесії в сьвято Божого Тіла. З инших міст доносять про приготованя і погрози до жидівських побоїв. Поруч з тим іде рівномірно рух против поміщиків-панів. Губернатори — тверський, рязанський, новгородський і подільський зажадали присилки війська задля вибуху грізних аграрних розрухів. В Твері революціоністи напали на в'язницю і випустили всіх в'язнів на свободу, при тім убито трех вояків. Однак і жадані присилки війська не є певні, бо між полками ширить ся революційний рух в застрашаючий спосіб. З Полтави доносять в тайнім рапорті до Петербурга командант війск полтавського округа, що три полки піхоти збунтовали ся там і відмовили послуху. Замкнено їх в казармах і уставлено против них артилерію.

Як доносять »Гром. Думка« з Житомира, селяни з Ляхівців вигнали свою худобу на панські сіножати. Приїхали два стражники, але побачивши селян, утекли. Тоді покликано 25 стражників, але й ті повтікали, покидавши зброю. Тепер приїхав ескадрон драгонів. В купяньскім повіті (в Харківщині) селяни пасуть на панських полях тя на сіножатах. Одному панови прислано такий лист: »Хай пан не забороняє нам пасти на його луці, а то пасти мем і на луці і в саду«. В селі Ясиновім, лебединського повіту (в Харківщині), в маєтку князя Юсупова селяни заходили ся косити самовільно панську траву. Приїхали стражники, а потім драгони і шаблями та нагайками розігнали селян. Били, кого попали. А потім ще пішли по хатах шукати провідників; хто не хотів назвати провідників — тих бито нагаями. Кількох побитих та поранених відвезено в лікарню, а одинацять душ забрано в тюрму. В селі Груні, також лебединського повіту, селяни погналі пасти на панське. Спершу приїхав урядник із стражниками, але їх селяни прогнали, тоді приїхали драгони і тяжко покарали селян.

Поки еще дума радить і народні заступці не видали паролу, поти хотий стрічають ся такі випадки революційних вчинків, то они виступають спорадично і дають ся придавити розбитій російській адміністрації. Однак страх перед загальним зривом революції ростє з кождим днем, богачі утікають з сіл і місточок до великих міст, а жиди то і там не чують себе безпечними і емігрують тисячками за границю. Всьо вказує на те, що Росія стоїть в передодни великої революції під гаслом: землі і волі!

Н О В И Н К И.

— **Календар.** В середу: руско-кат. Теодата м., Артемії; римо-кат. Сильверія. — В четвер: руско-кат. Теодора, Єфрема; римо-кат. Альойзія.

— **Право публичности руского ліцею в Перемишли.** Wiener Ztg. доносить: Міністер просвіти давав право публичности на шкільний рік 1905/6 I, II і III класі дівочого ліцею з рускою викладною мовою, заснованого руским інститутом для дівчат в Перемишли.

— **В Калуши** вже почала ся будова руского «Народного Дому». Комітет будови пригадує Русинам Калушчини їх народний обов'язок, помочи до здвигнення народної твердині в Калуши, бо нинішній фонд будови не вистане на ту ціль.

— **Уросний напад на школу.** Оноді відбула ся в станіславівськім суді розправа проти о. Струтинського, пароха в Ямниці, обжалованого прокуратурою о обиду учительки Стяснової в урядованю, о вмішанє в урядованє та о обиду чести тої учительки. Прокуратор виготовив обжалованє на основі донесеня вшехпольского адвоката д-ра Цяги, котрий хотів боронити учительку Стяснову. В Стяснову же вмовили ту мниму обиду зі сторони пароха всепольскі органи в Станіславові Straž і Kuryer stan. По переслуханю свідків виявилось, що ціле донесенє було блягою і п. Стяснова відступила від обжалованя. Лише прокуратор обставав при своїм і жадав покараня о. Струтинського, але судия оголосив увільняючий вирок. Показує ся, що руский священник не сьміє навіть заглянути до школи в своїй парохії, де учителька є вшехполькою, бо відвіданє школи в ціли катехизації дїтїй, уважають за «напад» на школу.

— **Красві запомоги для „Соколів“.** В минулім році на осінній сесії сойму внесло щось 120 пожарних філій львівского «Сокола» просьби о удїленє запомог на ціли тих товариств. Поданя ті застрягли були десь в краєвім видїлі і ждуть ще доси неполагоджені задля звисного галицького шлендрияну, бо нема їх кому заопіювати. З червневого числа органу «Związku польских Sokół-ів» дізнаємо ся, що видїл того Związku дістав всі поданя руских пожарних «Соколів» до заопіюваня, але не чув ся покликаним до того і звернув їх краєвому видїлові. При сїм виявляють ся дві аномалії. По перше грубою аномалією є факт, що просьби руских «Соколів» краєвий видїл передає до заопіюваня польському Sokół-ови, з котрим руский «Сокол» не має ні найменших зносин і тому польський Związek Sokół-ів не може знати про діяльність руских «Соколів». Яку опінію видає Związek що до руского «Сокола», бачимо з краєвої запомоги. Руский «Сокол» у Львові діставав до позатамтого року по сто корон річно, і аж коли одного разу не прийняв тої нужденної запомоги, то в послїднім році підвищено єї на двіста корон. Польський Związek Sokół-ів дістає щось 10 тисяч корон річно одиоразово, а крім того в ричалту ухваленого соймом припадає для кожного Sokół-а по кількисот корон. По друге, дуже сумно, що дотичний референт в краєвім видїлі не уміє читати по руски і не відріжляє значіня «пожарний» від «гімнастичний». Він нагадує львівських листоносів, котрі не уміючи по руски читати, пакують всі по руски заадресовані листи до ріжних осіб до скриньки якої нєбудь рускої редакції чи інституції, або взагалі дєнебудь, аби позбути ся руских листів. Так само пан референт краєвого видїлу спакував всі поданя, що мали на собі фірму «Сокол», і відіслав Sokół-ови до заопіюваня. Що тепер з тими пожарними просьбами стане ся? — мабуть підуть до актів на вічний супочинок. Річю наших соймових послів є забрати голос в обороні нашого «Сокола», бо він числить вже 291 пожарних і 17 гімнастичних філій і заслугує на більшу запомогу як 200 К річно, а гарно розвиваючі ся філії також заслугоють на краєву запомогу.

— **Сільска „інтелігенція“ та українська мова**

в російській Україні. Мені — пише один з дописувателів „Гром. Думки“ — не раз трапляло ся балакати з так званою нашою сільською «інтелігенцією». Під сям словом в нас розуміють: сільське духовенство, начальство усяке та заможних земельних володарів. — І дивні речі казали мені сї «інтелігенти...» Один піп, наприклад, коли я его спитав, якої він думки про національну українську справу, відповів мені так: «Про автономію я навіть й балакати не буду, бо її можуть бажати тільки соціалісти, Жиди та ще може які інші наші найліхійші вороги, а що до української мови, то в школах, урядових інституціях і церкві їй місця нема. — Інституції сї денационалізовані так давно і наш народ так звик вже до російської мови, що вона стала для него навіть рідвісною, і українізація наробилаб тільки лиха... Та чи й можна вчити, судити і молити ся на сій некультурній і не розвиненій мові!?» додав нарешті, ніби питаючи мене, панотець.

«Добродій» волосний писар пішов ще далі: на українську мову він дивить ся як на щось таке неподібне (як він каже — «кепске»), що й балакати на ній соромно. Щож до писаня «разныхъ государственныхъ актовъ», то се булоб просто «кощунствомъ».

— Та й як би я став «об'ясняти ся» з господином справником, — так сказав мені наш урядник, — колиб він приїхав по якому ділу у наше село? На чтож міне в школі і в салдатах образовували, щоб я відвик од стого хамского наречіння... Сказано мужиком во векі веков, а если хто на етом самом мужицком языке розгаварувайтъ, до того, значіть, больш усього ета пословиця подгодить!»

Один з наших сільських богатирів дуже турбує ся тим, що, як би осе его син балакав «на хахлацькій» мові, коли він зовсім вже нанич, і з панами кумпанію водать? «Нам каже він далі, — так вже на роду написано, а паньству зовсім не слід до такого свиньства доходити».

Деякі «більш освічені люди» бачать в українізації навіть поступ назад, навіть добачують в ній знищенє краєвої культури. І невмовно тяжко стає, коли подумавш, що се кажуть люди, які живуть потом і кровю нашого народу і сами навіть належать до нашої пригніченої нації. Схаменіть ся! Річ не в такій націоналізації, про яку деякі сліпі люди маріють: тобто, щоб нехай і найпоганійше що буде, та аби українське... Українізація для українізації є справді тільки дурниця. Але хіба ми сего домагаємо ся?... Ми хочемо того, чого хоче увесь нарід, чого хотять ті селянські громади, постанови котрих ми читаємо в останні часи у газетах і часописах. Ми хочемо того, щоб діти наші розуміли те, чого їх вчать в школах, бажаємо, щоб в урядових інституціях не забивали, не задурювали нашим людям голов чужою незрозумілою мовою. Схаменіть ся!

— **Заповідь соціалістів.** На неділішнім вічу соціалістів у Відні промовляв пос. Дашинський. На вступі згадав про великі віча в Галичині за загальним, рівним, прямим і тайним правом голосованя і зазначив, що видимою правдою є, що кожний поступ треба вибороти на улиці. Які то люди — говорив безідник дальше — котрі противлять ся виборчій реформі? На то відозвали ся оклики: «Опришки! Обманці!» Не кличте сказав посол Дашинський — «опришки», але скажіть „Пергельт“, не говоріть „інтриганти“, але „Бернрайтер“, не кажіть „злодії“, але кажіть „Малік і Штайн“. Не годить ся їх прозивати, але назвати по імени, бо їх імена перейдуть до історії у властивім значіню! Новий парламент, котрий зібрав би ся на основі старої виборчої системи, не буде радяти ані п'ятьох минут. Як мають упасти жертви, най падуть не лише з нашої сторони — закінчив пос. Дашинський.

— **Ткацкий промисл в Стрийщині.** Бажаючи покласти основи для організації промислу ткацкого в Стрийщині і дати своїм людям средства до заробкованя вислав видїл стрий-

ської філії «Просвіти» в році 1904, чотирох учеників до краєвої школи ткацкої в Ланьцуті. На рік шкільний 1904/5 вислав видїл до сеї школи вже дванадцять учеників зі стрийського повіту. Таке саме число учеників побирає науку ткацтва в тій самій школі і в біжучім році шкільнім. Чотири з тих учеників кінчать в біжучім році шкільнім науку обняту плянами приписаними краєвим видїлом для промислових шкіл, а прочі всім будуть побирати науку ще через один рік. Позаяк після заявленя дирекції школи ткацкої в Ланьцуті ученики, котрі в 1906 р. кінчать науку, оказали великі поступи і замилуване до тої галузи промислу, видїл стрийської філії «Просвіти» порішив вишукати для них за границями краю відповідні фабрики, або школи промислові, в котрих моглиб они еще основнійшого образованя набрати. Всі ті ученики мають приміщенє і цілковите удержанє в Бурсі заложеній при краєвій школі. Яко відплату за удержанє учеників побирає Заряд згаданої Бурси стипендії призначені для них краєвим видїлом. Недостаючу часть покривають ученики з своїх зарібків, бо за роботи роблені учениками в школі при науці дістають они відповідну винагороду. Доходи, які ученики мають з виконуваня робіть, покривають у старших учеників не лиш недостаючу часть до стипендій, але і вистарчають і на справленє цілковитої одїжи, а надто кожний ученик вертаючи на фері шкільні до дому привозить з собою еще кільканадцять корон. На удержанє молодших учеників т. є тих, котрі перший рік суть в школі, мусів видїл філії «Просвіти» причинитись кількокрратно одноразовими датами.

— **Skorowic przemysłowo-handlowy** королівства Галичини вийшов накладом „Ліги промислової помочи“. По списі змісту, що займає 48 сторін, слїдує спис краєвих фірм всіх та виробів, всіх інституцій, які мають до діла в витвором і розпродажю тих виробів і взагалі з краєвим промислом і торговлею. Skorowicz uzglądnoє також рускі фірми, виписуючи їх повні наголовки рускими буквами. Часть інформаційна обіймає 544 сторін 4° друку, а потім йде анонсова часть з 227 стор. Цїна оправленого примірника з золоченими витисками вивозить 5 К. Замовляти можна на адресу висше згаданої «Лиги» у Львові.

— **444-літний процес** закінчено оноді в Ніцї. Той процес почав ся дня 15. падолиста 1462 р. межі двома громадами Люцером і Лянтоске, в департаменті Альп Марітим за кусень ґрунту вартости около 100.000 франків. Суд в Ніцї видав Соломоновий вирок, бо признав обом спорячим сторонам по половині того ґрунту. Кошти процесу обчислено на пів мільона франків, а акти ваги 16.000 клг. заняли весь старий будинок міскої школи.

— **Признанє національних прав для Жидів.** Жидівські часописи доносять, що еміграційна комісія американського правительства, яка радила в Вашингтоні над новим еміграційним законом, рішила признати жидівский жаргон живим європейским язиком. На основі сего рішеня, Жидів, що уміють читати і писати в жаргоні, не будуть уважати анальфабетами, котрим задля неграмотности вступ до Америки є зборонений.

— **Смерть від вирваня зуба.** Петро Старостяк, воєк 18. полку краєвої оборони, прибув перед кільканадцять днями до Лодинки горішної, в добромільськім повіті, аби там відвідати свояків. Позаяк терпів на біль зубів, удав ся до господаря Михайла Козла в Крайній, що займає ся рванем зубів. По вирваню зуба Старостякови напухло лице, шия і груди і він до доби помер на затроєнє крові.

— **Індіани в Канаді.** Після статистичного звіставленя канадійского правительства за р. 1905, жие тепер в Канаді 107.637 Індіан. Землі посїдають ті Індіани 44.196 акрів (зораних), з чого зібрали 1.000.026 бушлів пшепниці і вівса. Рогатої худоби мають 44.972 штук а коний 33 тис. З усього приходу, який

мали Індіяни за минулий рік, припадає пересічно на кожду родину (з п'яти осіб) 50 дол. Що до просвіти, то в 303 школах училося 10.131 індіяньських дітей.

— До Канади прибуло за останніх 10 місяців 117 тисяч емігрантів, а 18 тисяч більше, як за той сам час в минулі роки. Взагалі еміграція до Канади з кожним роком змагася.

— З залізниць. В „Газеті Львівській“ оголошує ц. к. Дирекція залізниць державних у Львові розписані оферти на будову магазинів товарних в Підволочисках, з виключенням залізної конструкції дахів. Кошти робіт обчислено на К 74.518. Оферти приймати буде ц. к. Дирекція залізниць державних найдалше до 30. червня 1906, до 12. год. в полудне. Постанови дотично вношею оферти і пляни будови можна переглянути в ц. к. Дирекції залізниць у Львові, відділ консервації і будови, III. поверх, двері ч. 308.

Посмертні оповістки.

— Вікторія з Невелічів Літинська, жінка руско-кат. пароха в Телячім, ур. 1844, упокоїла ся дня 15. с. м., лишивши 8 сиріт. Покійна, з роду Вірменка, живучи між нашим народом горячо его полюбила і діти свої виховувала на щирх робітників України. В. і. п.

Телеграми

з дня 19. червня 1906.

Париж. В палаті депутатів деп. Беслей заінтер'єлював в справі катастрофи в копальні в Куріє.

Нордерней. Вчора по полудни прибув ту цісар Вільгельм.

Білийсток. Вчора похоронено ту 79 осіб убитих підчас останнього погрому Жидів. Крім Жидів убили хулігани много християн, бо мордували кожного сурдутовця, що попав їм в руки.

Матеріали до національно-політичного і культурного життя Русинів.

З переписки пок. Володимира Барвінського з д-ром Червінським.

(Ковець).

Для того теж уважаю, że [publicystyczne omawianie sprawy rusko-polskiej w gazetach nie może wieńczyć się żadnym dodatnim rezultatem, bo pole do załatwienia tej sprawy jest całe nasze autonomiczne życie w kraju, a mianowicie w sejmie, i tutaj winna ta sprawa nabrać form widocznych, namacalnych, a nie głosłownych. Publicystyka może mówić po tysiąc razy: zgoda! — a zgody nie będzie, jak długo jej nie wytworzy samo życie w faktach niezaprzeczonych. Co publicystyka wędług mego skromnego zdania zdziałać może, i powinna, to tylko tyle, ażeby usmierzyć obopólne rozjątrzenie, ażeby zaprzestano krzyków: „hejże na Polaków“ — „hejże na Rusinów!“ i żeby wpajano w czytającą publiczność poczucie ważności tej sprawy dwunarodowej, ażeby nakłonicь tę publiczność do poważnego myślenia i zachęcić do pracy pozytywnej. Polacy powinni już raz w własnym interesie pogodzić się z tą myślą, że sprawa ich ojczyzny nie wymaga терпіння Rusinów, co бardziej, że dla tej sprawy за мало jest tylko tolerować Rusinów, ale że она wymaga, ażeby Rusini w całej pełni розвинули ся jako народowość samodzielna і в ten sposób Rusь wyrwała ся в Rosyi (в Gaz. Nar. Moskwy) z objęć Moskwy і krocie (в Gaz. Nar. 15.) milionów українських Rusinów stało ся żywym czynnikiem rozwoju idei samobytności dwóch bratnich narodów. Z niewymownym żalem patrzę, jak trudno zdobyć się Polakom на takie stanowisko, bo dotychczasowa ich polityka właśnie pcha tych Rusinów в objęcia Moskwy і тем wzmacnia przeciwnika. Gdybym mógł być rusofitem, jak nie mogę, to dotychczasową politykę Polaków chwaliłbym

pod niebiosą, gdyż на niej opiera się siła Rosyi (в Gaz. Nar. Moskwy). Та drogą nigdy nie odzyskanie swego bytu і нас ztratcie.

To też byłoby požądaniem, ażeby tę sprawę rozważyć gruntownie przed wyborami. Gdyby mi los Polaków і kraju naszego był obojętny, byłbym zupełnie spokojny, gdyby nie wybrano ani jednego Rusina до sejmu. Dla ruskiej oprozycy byłoby to najlepiej Rusini mają dosyć co zrobić в domu, nie potrzebują bawieć się в wysoką politykę. Ale że mi nie obojętny los kraju і Polaków, że nie widzę mojej ojczyzny tylko в Galicyi, dla tego jestem innego zdania, mianowicie że nawet Polakom samym powinno залеżyć на тем, аżeбы до sejmu weszli тacy Rusini, którzy szczerze stojąc за swoją narodowością, przejęci idea wspólnego dobra, nie tylko бы chcieli, ale intelektualnie mogli pracować і то ciężко працювати в sejmie dla dobra kraju, — а не tylko brać dyety lub przestawać на frazesowych mówkach. Nam trzeba pracy, і то pracy ogromnej].

Bardzo byłbym szczęśliwy, gdyby Wielmożny Pan zechciał в tej mierze mnie pouczyć о intencjach Polaków. Na teraz kończę мój list і przepaszam, jeżeli czemkolwiek uraziłem W. Pana. Mówię otwarcie, nie robię politykę, bo zbyt wysoko cenię naszą і waszą sprawę, bym mógł тайć prawdę. Chociaż она gorzka, ale правда. Drogą prawdy możemy choć з czasem dojść до celu, droga kompletów — до niczego. Również proszę mi darować, że в „Dile“ piszę może за ostro, ale piszę również szczerze. Kłamałbym, gdybym powiedział, że Rusini mogą się zgodzić на mglistą unią. Musimy być dwoma на rodami,*) jeżeli mamy być, inaczej і нас і was nie będzie. Równi з równymi — oto jest hasło, з którym żegnam і zostaję з głębokim poważaniem

Wielmożnego Pana Dobrodzieja
najniższy слуга
W. Barwiński.

Lwów 4. listopada 1882.

P. S. Upraszam з tego listu nie robić użytku в publicystyce, gdyż тем sprawa by raczej ucierpiała, jak długo не jest faktem.

*) lecz jako obydwa а не два — прим. д-ра Червінського.

Торговельні і промислові вісти.

Тижневий звіт

Торговельної і промислової палати
про ціни збіжжя і продуктів у Львові
від 11. до 17. червня 1906:

	за 50 клг.
Пшениця	8-20—8-30 К
Жито	5-50—5-70 К
Ячмінь броварняний	6-80—7-20 К
Ячмінь на пашу	6-40—6-60 К
Овес	7-50—7-70 К
Горох до вареня	9-00—10-00 К
Горох на пашу	6-60—7-00 К
Бобик	0-00—0-0 К
Ленча	0-00—0-00 К
Конюшина червона	45-00—55-00 К
Конюшина біла	00-00—00-00 К
Конюшина шведска	90-00—90-00 К
Тимотка	00-00—00-00 К
Ріпак зимовий	11-50—11-75 К
Насіне льняне	11-00—11-25 К
Насіне конопл.	0-00—0-00 К
Хміль	47-50—55-00 К

Colosseum
в пасажи Германів
при ул. Соняшній у Львові.
від 16. до 30. червня 1906.

Нова сензаційна програма.

Щоденно о 8. год. вечер представлено в неділі і свята 2 представлення о 4. год. по пол. і о 8. год. вечером. Що пятниця High-Life представлено. Білети вчасніше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвига ч. 9.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-європейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12-20*, 6-10, 1-40, 5-45, 9-05*
„ Кракова	2-31*, 5-50*, 8-45, 1-30, 5-25, 8-40-9-30*
„ Підволочиск	7-20, 11-45, 2-20, 5-50, 10-30*
„ Лавочного	7-29, 11-50, 10-50*
„ Рави рускої	7-50, 4-50
„ Станиславова	8-05
„ Самбора	8-15, 1-50, 9-20*
„ Любіня вел.	11-50* (13/5—16/9 в неділі і свята)
„ Яворова	8-18, 4-37
„ Янова	1-15 (1/5—30/9), 8-45* (13/5—9/9 в неділі і р.-кат. свята), 9-25* (13/5—9/9)
„ Коломиї	10-05
„ Р'яшева	10-35
„ Тухлі	3-45 (від 15/6 до 30/9)
„ Брухович	7-07, 3-25, 5-30, 8-20* (всі від 6/5—23/9 щоденно і 1-45 (6/5 до 23/9 в неділі і р.-кат. свята)

На Підзамче.

„ Підволочиск 7-05, 11-30, 2-08, 5-35, 10-16*

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	12-45*, 1-—*, 8-35, 2-45, 6-35* 8-25 10-05*
„ Іцкан	2-51*, 6-15, 9-20, 2-40, 10-40*
„ Підволочиск	6-20, 10-55, 2-21, 6-15*, 9-50*
„ Яворова	6-55, 6-—*
„ Янова	9-15 (1/5—30/9), 1-35 (13/5—9/9 в неділі і р.-кат. свята), 3-14 (18/5—9/9)
„ Лавочного	7-30, 2-30, 6-25*
„ Самбора	8-55, 4-15, 10-51
„ Станиславова	9-10*
„ Белзця	10-45
„ Р'яшева	4-05
„ Коломиї	3-40
„ Рави рускої	7-25*, 11-35*
„ Перемишля	10-05* (від 1/5 до 30/9) Хирова Ясла
„ Стрия	11-10*
„ Брухович	6-05, 2-28, 3-40, 6-26* (всі від 6/5 до 23/9 щоденно), 12-40 (6/5—23/9 в неділі і р.-кат. свята).

З Підзамча:

„ Підволочиск 6-32, 11-07, 2-32, 6-27*, 10-02*.

Примітка. Поїзди поспішні друковані є черенками товстими; поїзди нічні є зазначені зв'язкою. Пора нічна числить ся від 6. год. вечер до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білети їзди як також білети всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітд. можна набувати через цілий день в міській бюрі ц. к. державних залізниць, пасаж Гавсмана ч. 9.

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

Банку Гіпотечного

купує і продає

всякі

папери цінні і МОНЕТИ

по найдешевшим курсі денним не числячи ніякої провізії.

Абітуріент відзначаючий ученик рускої гімназії глядає лекції на село від 1. липня. Приготовляє до приватних іспитів або іспиту зрілости. Зголошення на адресу: Михайло Боднар, Львів, ул. Замарстинівска 25 А.